

Teknikrealism – Ja tack

Miljöminister Åsa Romson talar entusiastiskt om hur vi ska ställa om Sverige till det första fossilfria välfärdslandet. Ingredienserna är bland annat vindkraft, solenergi och biogas. I en annan ringhörna återfinns Jan Björklund som talar för kärnkraften. Även om de i vissa avseenden är varandras motsatser har de den starka tilltron till tekniken gemensamt.

Det är lätt att dras med i de optimistiska tongångarna. Solenergin har verkligen blivit mycket billigare. Danmark har vid några tillfällen producerat mer el från vindkraft än de själva kunnat göra av med och Teslas hemmabatterier är inte bara snygga, de har bra kapacitet och är inte hutlöst dyra.

I andra vågskålen är det ett besvärande faktum att vi globalt till 86 procent är beroende av kol, olja och fossil gas, vindenergin står för 1,2 och solen för ynka 0,3 procent av all energi. Det fossilfria samhället är avlägset ...

Solceller är kanske den energiform som lovordas mest, men om den ska öka hundrafalt kommer man att stöta på hinder i form av begränsad tillgång på råvaror och svårigheter att finna lämpliga platser att montera dem.

Vindkraften som på några få år har tagit en imponerande del av elproduktionen växer inte längre i samma höga takt. I Danmark ökade förra året den installerade effekten med bara 0,7 procent. I Sverige kan man börja ana liknande tendenser, delvis beroende på ett lågt elpris, men också efter befogade protester. Ett av de senaste i raden kom från Naturskyddsföreningen i Dalarna som knappast kan beskyllas för att vara motståndare till ett hållbart samhälle.

En lista på stötestenar för en hållbar energitillförsel kan tyvärr göras lång, men det är inte nödvändigt att studera en sådan i detalj. Det räcker att konstatera att det skulle krävas gigantiska tekniska genombrott om de 86 procenten fossil energi ska kunna ersättas med förnybart.

Listan på problem med kärnkraften är inte lika lång, men minst lika tydlig. Inte bara det radioaktiva avfallet och de skenande kostnaderna, utan även det faktum att uran är en ändlig resurs sätter stopp för den utvägen ur energidilemmat.

Försiktighetsprincipen borde säga att det är oansvarigt att bygga framtiden på önsketänkande om sol och vind. Det förnuftiga vore istället att utgå från att varken uran, sol eller vind kan fylla ut tomrummet efter det fossila. Den enda återstående utvägen blir då att minska anspråken på konsumtion, resor och allehanda bekvämligheter.

Snälla politiker, våga träd fram som klarsynta teknikrealister. Blåögda teknikoptymister har vi fått nog av.

Stellan Tengroth

Publicerad i [Landets Fria Tidning](#) 2015-12-23